

osebnostnim izrazom: slovstveno kurioznost. Ne grajam! Zabisala je značaj slovstvenega gradiva, slovstveni spomenik, a rešila je v onj poemu, ki bi utegnil iz njega zrasti véliki biografični roman. Ta roman slutim za to prvo pravo besedo, kar Jelovškove ni bilà, pisal sam ga ne bom. Lenkin telesni obraz mi je preveč vsakdanje lep: sama gorenjska ženska pamet in dobrota brez tragike...

Dr. I. Pregelj

Joža Glonar, *Slovenische Erzähler*. Ljubljana 1933. Nova Založba. Strani 175.

Zbirka je zrelemu prevajalcu zrastla neprisiljeno, da bi bilà v prvi vrsti knjižni dar prijateljem lepe knjige v vélikem svetu; je torej prigodniška knjiga po svojem namenu, zatò v marsičem morda nedognana. Ni antologija slovenskega pripovedništva (v njej pogrešaš Jurčiča, Levstika, Mencingerja, Govekarja, Meška, Murnika, Detelo, Puglja, Kraigherja, Vlad. Levstika, Golarja, Vadnjala, Izid. Cankarja in mlade), pa je zato snovno-legendarno, motivno slovensko ubrana zbirka veliko tegà in takega, česar prav gotovo tujec v svoji knjigi doslej ni bral; v tem oziru torej močno slovenska reprezentativna zbirka, ki se pietetno poklanja geniju Ivana Cankarja, čigar rast in značaj prečudno tesnó, a vendar polno ponazarja. Draperija Cankarju v knjigi smo: Terdina (Netek), Tavčar (Moj sin! = Sein Sohn), Kersnik (Die beiden Väter Maček), Milčinski (Die (?) Amtssprache), Finžgar (Video meliora..., Bursche, das verstehst du nicht), Šorli (Ein großer Mann), Pregelj (Des Herrn Matthias letzter Gast), Novačan (Die Idee), Majcen (Das Quartier Nr. 8), Bevk (Das schwarze Küken), Kozak (Aza — iz Šempetra). Prevajalec je delal preračunjeno: hotel je tudi v tujem izrazu pokazati nekaj slovensko svojstvenega jezikovnega. Drugod je ostal nekoliko v povprečnosti šolskega stila (kar pričajo nekateri naslovni izrazi). V celoti pa vzbuja berilo občutje jezikovne rutine, takó, da niso redka mesta, ki se v slovenskem nekam trdo po šolsko beró, a so v prevodu pretolmačena v tisti zreli formalni nivó, ki je vonj in cvet največjega člana v PEN-u — Galsworthy-ja. Ob g. Novyjeve knjigi je Glonarjeva zbirka doslej vendar še najboljši prevod slovenske besede v nemškem jeziku.

Dr. I. P.

Jo van Ammers-Küller: *Upornice*. Prevedel Ferdo Kozak. Založba Jugoslovanske knjigarne v Ljubljani 1933. 375 strani.

Povest ima tri dele, njen predmet so trije zaporedni rodovi bogate holandske družine v letih 1840, 1872, 1924. Pisateljica si je postavila težko nalogo, da predoči tri življenjske sloge v zgodovini družine, kjer se v malem odražajo tri oblike velikega sveta: absolutizem, individualna svoboda in nova doba, ki še ni našla sinteze za pravo občestvo ne v socialnem ne v družinskem življenju. V prvi dobi je oče dobrodušen tiran, ki vsiljuje družini svojo voljo, skrbno varuje tradicionalne oblike, ki delajo življenju silo. Vsi so odvisni od gospodarjeve milosti, zato morajo otroci zatajiti osebna čuvstva in služiti ugledu hiše. Mlade ženske edina naloga je, da se pripravljajo za zakon. Vse življenje je poenostavljeno: zakonska ljubezen pomeni tudi zve-